

Nesreča

Ko sem doraščal, so imeli na vsaki kmetiji na skednju stroj za rezanje sena in slame. Ta slamoreznica je imela na sprednji strani korito, ki je vodilo v napravo za rezanje.

Na zgornji strani je bila upognjena cev, iz katere je letela narezana krma. To cev si lahko podaljšal na 10 do 12 metrov.

Stroju smo pravili po domače »futrmašin«. Jeseni, ko so spravljali koruzno silažo, so sosedje postavili slamoreznice na dvorišče pred silose in tako so rezali zeleno koruzo v velikanske, zidane škafe. Tedaj je donelo po vsej vasi kot v veliki tovarni. Nas otroke pa so starši vedno spet svarili, naj se pazimo teh strojev.

Rezalni stroj je imel na strani pokrov, pod katerim so bili zobniki. Mi smo jim rekli »komprati«. S temi zobniki so kmetje lahko določili, kako dolga naj bo narezana krma – čim hitreje so se sukali, tem daljša je bila krma. Ponavadi je bil pokrov zaprt. Zgodilo pa se je tudi, da so bili zobniki odprti in da je pokrov ležal ob strani. Tako je nekega dne moj starejši brat Tonej, ki je bil takrat star štiri leta, pomagal pri rezanju sena. Ko je oče rezalni stroj izklopil, so se seveda zobniki še nekaj časa sukali naprej. Tonej jih je hotel ustaviti in je z roko prijel zobnike, kar je bilo usodno: odščipnilo mu je prstanec na desni roki. Takoj je moral k zdravniku, ki prsta ni mogel več rešiti in mu je le še očistil rano in jo zašil. Ostal mu je približno 2 cm dolg prst, ki smo mu otroci šaljivo pravili »zemlejš«.

